

kunne skee betydelige Udsald i disse Indtægter, saaledes som Erfaringen har viist, hvorimod de som særlige opførte Hovedindtægter efter deres Natur ikke ere underkastede saadanne Oscillationer.

Efterat jeg havde modtaget Colonialdirecturens ovennævnte Betænkning, har jeg troet at burde give Finantsministeren, som det Medlem af Regjeringen, der nærmest har at varetage Monarchiets Interesser i finantsfel Henseende, Leilighed til at yttre sig over Sagen i sin Heelhed, og navnlig om der fra hans Side maatte findes Noget at erindre imod, at Sagen i det Væsentlige i Henhold til Budgetudkastet B ordnedes derhen, at der for Kongerigets Vedkommende fastsættes et fast aarligt Bidrag, som samme vilde have at udrede til de blandede Udgifter, imod at disse for Fremtiden overtages af Monarchiets Finantser.

I sit Gjensvar herpaa har Finantsministeriet først og fremmest udtalt sig for Duffeligheden af, at den fra Regjeringens Side i Forslag bragte Ordning af Coloniernes Administration maatte blive gennemført, — en Anskuelse, der forøvrigt ogsaa fra Colonialdirecturens Side er søgt gjort gjældende, — idet bemeldte Ministerium anseer det meget beklageligt, om der, efterat Befrævelserne i de senere Aar have været rettede paa at tilveiebringe den størst mulige Genhed i Colonialadministrationen, og efterat dette ved nylig truffne Foranstaltninger, idetmindste for den væsentligste Deel er lykkedes, nu atter skulde indtræde en Sondring, der maaskee endog vilde blive af et ikke lidet større Omfang og Betydning end den tidligere.

Naar der imidlertid desuagtet skal foregaae en Sondring, og navnlig en Deling af Coloniernes Budget, — som en Følge af at Rigsdagen gjør sin af Finantsministeriet anerkjendte grundlovmæssige Ret gjældende til at beholde Coloniernes indre Anliggender under Kongerigets særlige Anliggender, — har Finantsministeriet erklæret sig enigt med Folkethingets Udvalg i, at det ene rigtige og gennemførlige Grundlag herfor er det, at som Coloniernes „indre“ Anliggender de Sager betragtes, der svare til dem, der i Kongeriget ere særlige, medens derimod de, der svare til Monarchiets fælles Anliggender, blive fælles, hvorefter da de Intrader og Udgifter, der vedrøre de førstnævnte Anliggender, behandles som særlige, og altsaa høre under Rigsdagens Omraade, hvortil de fra den sidste Kategori af Anliggender resulterende Indtægter og Udgifter ere fælles og følgelig blive at forhandle med Rigsraadet. Men, naar Spørgsmaalet bliver om at bygge Budgettet paa dette Grundlag, har Finantsministeriet, i Overensstemmelse med, hvad der alt herfra i Skrivelsen til bemeldte Ministerium var yttret, udtalt sig imod den af Udvalget opstillede Fordeling af de enkelte Indtægts- og Udgiftsposter, idet derved navnlig flere og ikke ubetydelige Udgiftsbrancher, som efter deres Natur ingenlunde kunne siges at være blot fælles, udelukkes fra det særlige Budget, og Finantsministeriet har navnlig med dette Ministerium erklæret sig enigt i, at der vil være at opstille en Klasse af Udgifter, der maa ansees at være af blandet (ikke udelukkende fælles og ikke udelukkende særlig) Natur.

Hvad den Maade angaaer, hvorpaa dette Princip i Detaillen er gennemført i det af Colonialdirecturen fremsendte Budgetforslag B, da bemærker Finantsministeriet, at samme vel ikke seer sig istand til at udtale nogen begrundet Mening herom, da de hertil fornødne Oplysninger ikke staae til dets Raadighed, men at det dog har troet at burde henlede Dømærksomheden paa, om ikke den til Indretningen af en Dampffibbsforbindelse udfastede Sum i ethvert Fald efter sin Natur ogsaa burde henføres blandt de „blandede“ Udgiftsposter; ligesom det derhos forekommer Finantsministeriet, at „Bestallingsgebyrer“ og „forskjellige Indtægter“, — saaledes som ogsaa af Udvalget bemærket, — efter disse Intraders almindelige Bestaafenhed muligen nærmest turde være at betragte som ikke udelukkende særlige Indtægter.